

Nr 26.

Ankom till riksdagens kansli den 26 mars 1927 kl. 12 m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med anhållan om riksdagens yttrande angående vissa beslut, som fattats av den internationella arbetsorganisationens konferens vid dess nionde sammanträde i Genève år 1926.

Genom en den 18 februari 1927 dagtecknad proposition, nr 152, vilken hänvisats till lagutskott och behandlats av andra lagutskottet, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över socialärenden, anhållit om riksdagens yttrande rörande de i nämnda protokoll omförmälda, av den internationella arbetsorganisationens konferens vid dess nionde sammanträde i Genève år 1926 fattade besluten.

De ifrågavarande besluten utgöras av ett förslag till konvention angående sjömäns anställningsavtal, ett förslag till konvention angående hemförskaffning av sjömän, en rekommendation angående hemförskaffning av befälhavare och lärlingar samt en rekommendation angående de allmänna grunderna för inspektionen av sjöfolkets arbetsförhållanden.

Konventionsförslagen och rekommendationerna hava i översättning till svenska språket följande lydelse:

1.

Förslag till konvention angående sjömäns anställningsavtal.

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 7 juni 1926 till sitt nionde sammanträde samt beslutit antaga vissa förslag angående sjömäns anställningsavtal, vilken fråga innefattas i första punkten på dagordningen för sammanträdet,

ävensom beslutit, att dessa förslag skola taga form av ett förslag till internationell konvention, antager denna, den tjugufjärde dagen i juni år ettusen niohundra och tjugosex efterföljande förslag till konvention att ratificeras av internationella arbetsorganisationens medlemmar jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen.

§ 1.

Denna konvention äger tillämpning å alla sjögående fartyg, som äro registrerade i någon av de fördragsslutande staterna, samt å sådana fartygs redare, befälhavare och sjömän.

Bihang till riksdagens protokoll 1927. 9 saml. 2 avd. 17 häft. (Nr 26.) 569 27 1

Konventionen skall icke äga tillämpning å:

krigsfartyg,

staten tillhöriga fartyg, som icke användas i handelsfart,

fartyg, nyttjade i inländsk kustfart,

lustjakter,

fartyg, som innefattas under benämningen »Indian country craft»,

fiskefartyg,

fartyg med en bruttodräktighet understigande 100 ton eller 300 kubikmeter eller fartyg nyttjade i grannlandstrafik (home trade) med dräktighet understigande det tontal, som för reglering av denna trafik föreskrivits i nationell lagstiftning, gällande vid tiden för denna konventions antagande.

§ 2.

Vid tillämpning av denna konvention skola efterföljande beteckningar hava den betydelse, som nedan anges:

a) under beteckningen »fartyg» inbegripes varje slag av fartyg eller båt, i allmän eller enskild ägo, som i vanliga fall nyttjas i fart till havs;

b) under beteckningen »sjöman» inbegripes varje person, som i vad egenkap som helst är antagen eller anställd ombord och som införts i sjömansrullan, med undantag av befälhavare, lotsar, elever å skolfartyg samt genom lärlingsavtal anställda lärlingar; uteslutna äro även personer tillhörande besättningen å krigsfartyg och andra personer med fast statsanställning;

c) under beteckningen »befälhavare» inbegripes varje person, som för befäl över och är ansvarig för ett fartyg, med undantag av lotsar;

d) med beteckningen »fartyg i grannlandstrafik» avses fartyg, som inom de geografiska gränser, vilka fastställts genom nationell lag, nyttjas i trafik mellan ett land och hamnarna i ett angränsande land.

§ 3.

Anställningsavtal skall undertecknas av redaren eller hans representant samt sjömannen. Tillfälle att granska avtalet skall, innan det undertecknas, beredas sjömannen och hans rådgivare.

De förhållanden, varunder sjömannen undertecknar avtalet, skola bestämmas i landets lag i syfte att säkerställa kontroll från vederbörande offentliga myndighets sida.

Förestående bestämmelser angående avtals undertecknande skola anses iakttagna, därest vederbörande myndighet intygar, att avtalets bestämmelser i skrift företetts för myndigheten och att de bekräftats av såväl redaren eller hans representant som sjömannen.

Landets lag skall meddela föreskrifter till tryggande, att sjömannen förstår betydelsen av avtalets bestämmelser.

Avtalet må icke innehålla något, som strider mot landets lag eller denna konvention.

Landets lag skall föreskriva sådana ytterligare formaliteter och garantier beträffande avtalets slutande, som kunna anses nödiga för att skydda redarens och sjömannens intressen.

§ 4.

Lämpliga åtgärder skola i enlighet med landets lag vidtagas till tryggande, att avtalet icke kommer att innehålla bestämmelse, genom vilken parterna på förhand överenskomma att avvika från vanliga regler angående domstolarnas behörighet att upptaga tvister rörande avtalet.

Denna bestämmelse må icke tolkas så, att den utesluter anlitande av skiljemän.

§ 5.

Varje sjöman skall erhålla en handling, som angiver hans tjänsteuppgifter ombord. Handlingens form, de uppgifter, som skola införas däri, och sättet på vilket detta skall ske, bestämmas av landets lag.

Denna handling må icke innehålla något omdöme om sjömannens tjänstgöring eller någon uppgift om hans hyra.

§ 6.

Avtalet kan ingås antingen för bestämd tid eller för viss resa eller, om landets lag så medgiver, för obestämd tid.

Avtalet skall tydligt angiva vardera partens rättigheter och skyldigheter.

Uppgifter skola i varje fall lämnas om:

- 1) sjömannens till- och förnamn, hans födelsedag eller ålder samt födelseort;
- 2) ort och dag för avtalets slutande;
- 3) namn å det eller de fartyg, varå sjömannen förbinder sig att tjäna;
- 4) besättningens antal, därest så föreskrives i landets lag;
- 5) den eller de resor, som skola företagas, om dessa vid avtalets ingående kunna angivas;
- 6) den tjänst, vari sjömannen skall användas;
- 7) såvitt möjligt plats och tid för sjömannens inställelse i tjänsten ombord;
- 8) de födoämnen, som skola tillhandahållas sjömannen, där ej landets lag föreskriver annat system i förevarande avseende;
- 9) hyrans belopp;
- 10) avtalets upphörande d. v. s.:
 - a. om avtalet är ingånget för bestämd tid, dagen för avtalets utlöpande;
 - b. om avtalet är ingånget för viss resa, destinationshamnen och den tid efter ankomsten, då sjömannen har rätt att lämna tjänsten;
 - c. om avtalet är ingånget för obestämd tid, de villkor, under vilka vardera parten kan uppsäga avtalet, samt uppsägningstiden, vilken icke må vara kortare för redaren än för sjömannen;
- 11) årlig semester med lön efter ett års tjänst hos samma redare, om landets lag föreskriver sådan semester;
- 12) andra förhållanden, som landets lag må föreskriva.

§ 7.

Om landets lag föreskriver, att sjömansrulla skall föras ombord, bör i lagen även meddelas föreskrift, att avtalet skall antecknas i eller fogas vid rullan.

§ 8.

För att sjömannen skall kunna taga kännedom om beskaffenheten och omfattningen av sina rättigheter och skyldigheter skall landets lagstiftning innehålla bestämmelser, som möjliggöra för sjömannen att ombord inhämta noggrann kännedom om sina anställningsvillkor; detta må ske genom anslående av avtalets bestämmelser å plats, som är lätt tillgänglig för besättningen, eller på annat lämpligt sätt.

§ 9.

Avtal för obestämd tid kan av vardera parten uppsägas att upphöra i envar hamn, där fartyget lastar eller lossar, förutsatt att i avtalet angiven uppsägningstid, som ej må understiga tjugufyra timmar, iakttages.

Uppsägning skall ske skriftligen; landets lag skall föreskriva sådant sätt för uppsägningens verkställande, som är ägnat att förebygga efterföljande tvister mellan parterna.

Landets lag bör ange de exceptionella omständigheter, varunder uppsägning, även om den skett i vederbörlig ordning, icke skall leda till avtalets upphörande.

§ 10.

Avtal, vare sig för viss resa eller för bestämd eller obestämd tid, skall anses vara vederbörligen hävt genom:

- a) parternas överenskommelse;
- b) sjömannens död;
- c) fartygets förolyckande eller iråkade fullständiga sjövärdighet;
- d) varje annan orsak, som må föreskrivas i landets lag eller denna konvention.

§ 11.

Landets lag skall ange de omständigheter, under vilka redaren eller befälhavaren må omedelbart avskeda sjömannen.

§ 12.

Landets lag skall jämväl ange de omständigheter, under vilka sjömannen äger rätt att erhålla omedelbart entledigande.

§ 13.

Visar sjöman för redaren eller hans representant, att han kan få fartyg att föra eller erhålla befordran till styrman eller maskinist eller till annan högre grad än den han innehar, eller att efter tjänstens antagande inträffat annan omständighet, som gör det till ett väsentligt intresse för honom att bli fri från tjänsten, äger han att erhålla entledigande, om han utan ökad utgift för redaren i sitt ställe sätter annan duglig och pålitlig man, som godkännes av redaren eller hans representant.

I fall, som nu nämnts, äger sjömannen utfå hyra för den tid han varit i tjänst.

§ 14.

Oavsett anledningen till avtalets utlöpande eller hävande skall i den handling, som utlämnats till sjömannen enligt § 5, och i sjömansrullan antecknas, att han är fri från anställningen, och skall sådan anteckning, om endera parten så yrkar, bestyrkas av vederbörlig myndighet.

Sjömannen äger alltid att, utöver handling, som avses i § 5, från befälhavaren erhålla särskilt intyg rörande beskaffenheten av hans arbete eller åtminstone, huruvida han fullgjort sina åligganden enligt avtalet.

§ 15.

Det tillkommer landets lagstiftning att föreskriva åtgärder, som äro ägnade att trygga efterlevnaden av stadgandena i denna konvention.

§ 16.

De officiella ratifikationer av denna konvention skola, i enlighet med bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen, delgivas nationernas förbunds generalsekreterare och av honom inregistreras.

§ 17.

Denna konvention träder i kraft, så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen inregistrerats av generalsekreteraren.

Den är bindande allenast för de medlemmar, vilkas ratifikationer inregistrerats hos sekretariatet.

Därefter träder denna konvention i kraft för varje medlem den dag, då dess ratifikation inregistrerats hos sekretariatet.

§ 18.

Så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen inregistrerats hos sekretariatet, skall nationernas förbunds generalsekreterare därom notificera alla medlemmarna av internationella arbetsorganisationen. Han skall likaledes notificera dem inregistreringen av ratifikationer, som senare delgivits honom av andra medlemmar av organisationen.

§ 19.

Under förbehåll med hänsyn till bestämmelserna i § 17 förbinder sig varje medlem, som ratificerar denna konvention, att tillämpa bestämmelserna i §§ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14 och 15 senast den 1 januari 1928 samt att vidtaga erforderliga åtgärder för att göra dem effektiva.

§ 20.

Varje medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att, i enlighet med bestämmelserna i § 421 av fördraget i Versailles och motsvarande paragrafer av de övriga fredsfördragen, tillämpa denna konvention på sina kolonier, besittningar och protektorat.

§ 21.

Varje medlem, som ratificerat denna konvention, kan, sedan tio år förflutit från den tidpunkt, då konventionen först trädde i kraft, uppsäga densamma genom skrivelse, som delgives nationernas förbunds generalsekreterare för inregistrering. Uppsägningen träder icke i kraft förrän ett år, efter det den inregistrerats hos sekretariatet.

§ 22.

Internationella arbetsbyråns styrelse åligger att minst en gång vart tionde år förelägga generalkonferensen en redogörelse för denna konventions tillämpning och taga i övervägande, huruvida det finnes anledning att på konferensens dagordning upptaga frågan om konventionens revision eller modifierande.

§ 23.

De franska och engelska texterna till denna konvention skola båda äga vitsord.

2.

Förslag till konvention angående hemförskaflning av sjömän.

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 7 juni 1926 till sitt nionde sammanträde samt beslutit antaga vissa förslag angående hemförskaflning av sjömän, vilken fråga innefattas i första punkten på dagordningen för sammanträdet,

ävensom beslutit, att dessa förslag skola taga form av ett förslag till internationell konvention,

antager denna, den tjugutredje dagen i juni år ettusen niohundra och tjugosex efterföljande förslag till konvention att ratificeras av internationella arbetsorganisationens medlemmar jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen.

§ 1.

Denna konvention äger tillämpning å alla sjögående fartyg, som äro registrerade i någon av de fördragsslutande staterna, samt å sådana fartygs redare, befälhavare och sjömän.

Konventionen skall icke äga tillämpning å:

krigsfartyg,
 staten tillhöriga fartyg, som icke användas i handelsfart,
 fartyg, nyttjade i inländsk kustfart,
 lustjakter,
 fartyg, som innefattas under benämningen »Indian country craft»,
 fiskefartyg,
 fartyg med en bruttodräktighet understigande 100 ton eller 300 kubikmeter eller fartyg nyttjade i grannlandstrafik (home trade) med dräktighet understigande det tontal, som för reglering av denna trafik föreskrivits i nationell lagstiftning, gällande vid tiden för denna konventions antagande.

§ 2.

Vid tillämpning av denna konvention skola efterföljande beteckningar hava den betydelse, som nedan angives:

- a) under beteckningen »fartyg» inbegripes varje slag av fartyg eller båt, i allmän eller enskild ägo, som i vanliga fall nyttjas i fart till havs;
- b) under beteckningen »sjöman» inbegripes varje person, som i vad egenkap som helst är antagen eller anställd ombord och som införts i sjömansrullan, med undantag av befälhavare, lotsar, elever å skolfartyg samt genom lärlingsavtal anställda lärlingar; uteslutna äro även personer tillhörande besättningen å krigsfartyg och andra personer med fast statsanställning;
- c) under beteckningen »befälhavare» inbegripes varje person, som för befäl över och är ansvarig för ett fartyg, med undantag av lotsar;
- d) med beteckningen »fartyg i grannlandstrafik» avses fartyg, som inom de geografiska gränser, vilka fastställts genom nationell lag, nyttjas i trafik mellan ett land och hamnarna i ett angränsande land.

§ 3.

Varje sjöman, som under avtalstiden eller vid dess utgång lämnar fartyget, har rätt att bliva återförskaffad till sitt hemland eller till anställningshamnen eller till utgångshamnen för resan, enligt bestämmelser i den nationella lagstiftningen, som skall innehålla härför erforderliga föreskrifter, inbegripet bestämmelser, vem kostnaden för hemförskaffningen skall drabba.

Sjömans hemförskaffning skall anses fullgjord, då honom beretts lämplig anställning å fartyg, destinerat till hamn, som i första stycket sägs.

Sjöman skall anses hemförskaffad, om han landsatts i sitt hemland eller i anställningshamnen eller i närbelägen hamn eller i utgångshamnen för resan.

Beträffande de villkor, under vilka en utländsk sjöman, som anstälts å fartyget i annat land än sitt hemland, har rätt till hemförskaffning, skall gälla vad som föreskrives i den nationella lagstiftningen eller i brist därpå i avtalet. Bestämmelserna i de tre föregående styckena av denna paragraf skola emellertid äga tillämpning å sjöman, som anstälts i sitt hemland.

§ 4.

Kostnaderna för hemförskaffningen skola icke drabba sjömannen, såvida han lämnats i land på grund av:

- a) skada liden i tjänsten;
- b) skeppsbrott;
- c) sjukdom, som ej ådragits med avsikt eller genom försumlighet;
- d) avsked på grund av omständighet, som icke kan läggas honom till last.

§ 5.

Kostnaderna för sjömannens hemförskaffning skola innefatta alla utgifter för själva transporten samt för logi och föda under resan ävensom för hans underhåll intill den för hemresan bestämda tidpunkten.

Då sjöman vid hemförskaffning tjänstgör såsom medlem av besättningen, är han berättigad till ersättning för det arbete han utför under resan.

§ 6.

Vederbörande myndighet i det land, där fartyget är registrerat, skall i de fall, då denna konvention äger tillämpning, vara pliktig övervaka hemförskaffningen av sjöman utan hänsyn till hans nationalitet och att, om så erfordras, förskottera honom respenningar.

§ 7.

De officiella ratifikationerna av denna konvention skola, i enlighet med bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen, delgivas nationernas förbunds generalsekretärer och av honom inregistreras.

§ 8.

Denna konvention träder i kraft, så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen inregistrerats av generalsekretären.

Den är bindande allenast för de medlemmar, vilkas ratifikationer inregistrerats hos sekretariatet.

Därefter träder denna konvention i kraft för varje medlem den dag, då dess ratifikation inregistrerats hos sekretariatet.

§ 9.

Så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen inregistrerats hos sekretariatet, skall nationernas förbunds generalsekretärer därom notificera alla medlemmarna av internationella arbetsorganisationen. Han skall likaledes notificera dem inregistreringen av ratifikationer, som senare delgivits honom av andra medlemmar av organisationen.

§ 10.

Under förbehåll med hänsyn till bestämmelserna i § 8 förbinder sig varje medlem, som ratificerar denna konvention, att tillämpa bestämmelserna i §§ 1, 2, 3, 4, 5 och 6 senast den 1 januari 1928 samt att vidtaga erforderliga åtgärder för att göra dem effektiva.

§ 11.

Varje medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att, i enlighet med bestämmelserna i § 421 av fördraget i Versailles och motsvarande paragrafer av de övriga freds-

fördragen, tillämpa denna konvention på sina kolonier, besittningar och protektorat.

§ 12.

Varje medlem, som ratificerat denna konvention, kan, sedan tio år förflutit från den tidpunkt, då konventionen först trädde i kraft, uppsäga densamma genom skrivelse, som delgives nationernas förbunds generalsekretärare för inregistrering. Uppsägningen träder icke i kraft förrän ett år, efter det den inregistrerats hos sekretariatet.

§ 13.

Internationella arbetsbyråns styrelse åligger att minst en gång vart tionde år förelägga generalkonferensen en redgörelse för denna konventions tillämpning och taga i övervägande, huruvida det finnes anledning att på konferensens dagordning upptaga frågan om konventionens revision eller modifierande.

§ 14.

De franska och engelska texterna till denna konvention skola båda äga vitsord.

3.

Rekommendation angående hemförskaftung av befälhavare och lärlingar.

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 7 juni 1926 till sitt nionde sammanträde samt beslutit antaga vissa förslag angående hemförskaftung av befälhavare och lärlingar, vilken fråga innefattas i första punkten på dagordningen för sammanträdet,

ävensom beslutit, att dessa förslag skola taga form av en rekommendation,

antager denna, den tjugutredje dagen i juni år ettusen niohundra och tjugosex efterföljande rekommendation att underställas internationella arbetsorganisationens medlemmar för att av dem tagas i övervägande med hänsyn till dess förverkligande genom nationell lagstiftning eller på annat sätt jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen.

Konferensen hemställer, att regeringarna måtte vidtaga åtgärder för att trygga hemförskaftung av befälhavare och genom lärlingsavtal anställda lärlingar, vilka icke omfattas av bestämmelserna i det av generalkonferensen vid dess nionde sammanträde antagna förslaget till konvention angående hemförskaftung av sjömän.

4.

Rekommendation angående de allmänna grunderna för inspektionen av sjöfolkets arbetsförhållanden.

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 7 juni 1926 till sitt nionde sammanträde

samt beslutit antaga vissa förslag angående de allmänna grunderna för inspektionen av sjöfolkets arbetsförhållanden, vilken fråga utgör den andra punkten på dagordningen för sammanträdet,

ävensom beslutit, att dessa förslag skola taga form av en rekommendation,

antager denna den tjuguantra dagen i juni år ettusen niohundra och tjugusex efterföljande rekommendation att underställas internationella arbetsorganisationens medlemmar för att av dem tagas i övervägande med hänsyn till dess förverkligande genom nationell lagstiftning eller på annat sätt jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen.

I betraktande av att, bland metoder och grundsatser av särskild och trängande vikt för arbetarnas fysiska, moraliska och intellektuella välfärd, fördraget i Versailles och de övriga fredsfördragen förplikta internationella arbetsorganisationen att ägna särskild uppmärksamhet åt inspektionen av arbetsförhållandena för att trygga verkställigheten av lagar och förordningar till skydd för arbetarna;

i betraktande av att internationella arbetskonferensen å sitt femte sammanträde (oktober 1923) antog en »rekommendation angående de allmänna grunddragen för yrkesinspektionen för att trygga verkställigheten av lagar och förordningar till skydd för arbetarna»;

i betraktande av att nämnda rekommendation är grundad huvudsakligen på den erfarenhet, som vunnits vid inspektion av industriella företag, och att det skulle bliva synnerligen svårt att tillämpa rekommendationen eller ens anpassa den efter sjöfolkets arbete, vilket till sin beskaffenhet och de villkor, under vilka det utföres, i grund skiljer sig från fabriksarbete;

i betraktande av att betydelsen av inspektionen av sjöfolkets arbetsförhållanden kommer att ökas i den mån lagstiftningen för sjöfolkets skydd utvecklas i olika länder och nya konventioner angående sjöfolkets arbetsförhållanden antagas av konferensen; samt

i betraktande av att det av ovannämnda skäl och för att ställa vunen erfarenhet till medlemmarnas förfogande till hjälp vid upprättande eller omorganisation av deras system för inspektion av sjöfolkets arbetsförhållanden, är önskvärt att fastställa de allmänna grundsatser, som i praktiken visat sig vara mest ägnade att trygga genomförandet av åtgärder till sjöfolkets skydd;

hemställer generalkonferensen, att varje medlem av organisationen måtte taga följande grundsatser under övervägande:

I. Inspektionens omfattning.

1) Den eller de myndigheter, vilka i varje land hava att svara för tillsyn å sjöfolkets arbetsförhållanden, böra hava som förnämsta uppgift att trygga verkställigheten av alla lagar och förordningar, vilka beröra sådana förhållanden och skyddandet av sjöfolket under utövningen av dess yrke.

2) I den mån det kan finnas lämpligt och möjligt, må åt inspektionsmyndigheterna, på grund av den erfarenhet de vinna under fullgörandet av sina huvuduppgifter, även kunna anförtros andra, sekundära uppgifter av social natur, växlade med hänsyn till uppfattning, seder och traditioner i olika länder, under villkor likväl:

a) att dessa uppgifter icke på något sätt kunna göra intrång på fullgörandet av inspektörernas huvuduppgifter;

b) att de icke på något sätt kunna skada den auktoritet och den opartiskhet, som äro nödvändiga för inspektörerna i deras förhållande till redare och sjöfolk.

II. Inspektionens organisation.

Konferensen hemställer:

3) att överallt, där det är förenligt med administrativ praxis, till tryggnad av största möjliga enhetlighet vid tillämpningen av lagar och förordningar rörande sjöfolks arbetsförhållanden de olika tjänsteorgan, som svara för tillsynen över dylika lagars och förordningars tillämpning, måtte underställas en och samma centrala myndighet;

4) att, där vedertagen administrativ praxis icke medger dylik centralisation av tillsynen, de olika myndigheter, vilkas verksamhet helt eller delvis avse sjöfolkets skyddande, måtte sättas i tillfälle att draga nytta av varandras erfarenheter och att reglera sina arbetsmetoder enligt de gemensamma grundsatser, som kunna anses mest effektiva;

5) att för nämnda ändamål nära förbindelse och ständigt samarbete måtte upprättas mellan dessa olika myndigheter, i den mån det är förenligt med administrativ praxis och på sätt som i varje land anses lämpligast (utbyte av rapporter och upplysningar, periodiska konferenser m. m.); och

6) att regelbunden förbindelse i frågor av ömsesidigt intresse måtte upprätthållas mellan myndigheterna för tillsyn å sjöfolkets arbetsförhållanden och myndigheterna för tillsyn å industriellt arbete.

III. Inspektionsmyndigheternas rapporter.

Konferensen hemställer:

7) att en årlig allmän rapport över tillsynen å sjöfolkets arbetsförhållanden måtte utgivas av centralmyndigheten eller genom samverkan mellan de olika myndigheter, som svara för utövatet av denna tillsyn;

8) att denna årliga rapport måtte innehålla en förteckning över gällande nationella lagar och förordningar rörande sjöfolkets arbetsförhållanden och tillsynen däröver jämte de ändringar däri, som trätt i kraft under året;

9) att densamma även måtte innehålla statistiska tabeller med nödiga kommentarer rörande inspektionens organisation och verksamhet, meddelande så vitt möjligt och så långt som är förenligt med landets administrativa praxis, upplysning beträffande följande punkter:

a) antalet i sjöfart använda fartyg, underställda olika former av inspektion, varvid dessa fartyg böra indelas efter typ (mekaniskt framdrivna fartyg och segelfartyg) och varje kategori ytterligare uppdelas efter det ändamål, för vilket fartygen nyttjas;

b) antalet sjömän, verkligt anställda å varje kategori av fartyg;

c) antalet fartyg, som besökts av inspektörerna, med uppgift om besätningarnas storlek;

d) antalet och arten av förseelser, som iakttagits av inspektörerna, och de ålagda straffen;

e) antalet olycksfall i arbete, som drabbat sjöfolk, samt dessa olycksfalls beskaffenhet och orsaker;

f) de åtgärder, som vidtagits för genomförande av bestämmelserna i internationella arbetskonventioner rörande sjöfolks arbetsförhållanden, samt den utsträckning, i vilken dessa bestämmelser kommit i tillämpning, antingen i form av sådan årsrapport, som ingives till internationella arbetsbyrån enligt § 408 av fredsfördraget, eller i annan lämplig form.

IV. Inspektörens befogenheter och åligganden.

A. Rätt att inspektera.

Konferensen hemställer:

10) att inspektionsmyndigheterna, efter att hava styrkt sin identitet, måtte äga att enligt landets lag:

a) utan föregående tillkännagivande när som helst, dag eller natt, inspektera fartyg, förande landets flagga, i egna eller främmande territorialvatten, ävensom i undantagsfall, fastställda i landets lag, samt efter inhämtat tillstånd av vederbörande sjöfartsmyndighet i öppen sjö, börande dock tiden och sättet för inspektions utförande avpassas så, att därigenom såvitt möjligt undvikes allvarlig olägenhet för fartygets utnyttjande;

b) utan vittnen utfråga besättningen och andra, vilkas uttalanden kunna anses önskvärda, företaga alla efterforskningar, som kunna anses nödvändiga, samt påfordra framläggandet av alla skeppspapper eller dokument, som enligt författningarna skola föras och som hänföra sig till inspektionens föremål;

11) att landets lag måtte stadga, att inspektörerna medelst ed eller på annat med landets administrativa praxis eller sedvänja överensstämmande sätt skola förbinda sig att vid äventyr av straff eller lämplig disciplinär åtgärd, icke yppa affärshemligheter, varom de kunna erhålla kännedom under utövningen av sina åligganden.

B. Rätt till tvångsätgärder.

Konferensen hemställer:

12) att inspektionsmyndigheterna måtte erhålla befogenhet att i allvarliga fall, då fara föreligger för besättningens hälsa eller säkerhet, efter inhämtat tillstånd av vederbörande sjöfartsmyndighet förbjuda fartyg att lämna hamn, innan nödiga åtgärder vidtagits ombord å fartyget till efterkommande av gällande lagbestämmelser, dock med rätt för vederbörande att fullfölja talan till högre administrativ myndighet eller till domstol i överensstämmelse med lagstiftningen i de olika länderna;

13) att förbud för fartyg att lämna hamn måtte betraktas som en åtgärd av utomordentligt allvarlig beskaffenhet, vilken får tillgripas endast såsom en sista utväg, då alla andra inspektionsmyndigheten till buds stående lagliga medel att skaffa respekt för lagen använts utan verkan;

14) att inspektionsmyndigheterna måtte erhålla befogenhet att i särskilda fall föreskriva omedelbara åtgärder till tryggande av tillämpningen av lagar och förordningar rörande sjöfolks arbetsförhållanden, dock med rätt för vederbörande att fullfölja talan till högre administrativ myndighet eller till domstol i överensstämmelse med lagstiftningen i varje land;

15) att den centrala myndigheten måtte erhålla befogenhet att i särskilda fall medgiva undantag från visst bestämt stadgande i lag eller förordning rörande sjöfolks arbetsförhållanden, då myndigheten gjort sig förvissad om att stadgandet praktiskt taget efterkommits eller att dess iakttagande icke är nödvändigt med hänsyn till omständigheterna i det förevarande fallet, förutsett likväl att de åtgärder, som vidtagits, eller de bestämmelser, som träffats för syftet ifråga, äro minst lika effektiva som ett strängt iakttagande av stadgandet.

C. Rätt att påkalla inspektion.

Konferensen hemställer:

16) att landets lag måtte stadga rätt för befälhavaren att påkalla inspektion i alla fall, där han finner nödigt;

17) att landets lag måtte stadga rätt för medlemmarna av besättningen att under de villkor, som kunna uppställas, påkalla inspektion i alla fall där fråga är om de hygieniska förhållandena ombord, fartygets säkerhet eller reglerna om sjöfolkets arbetsförhållanden.

D. Redares och sjömans samverkan med inspektionsmyndigheterna.

Konferensen hemställer:

18) att, i den mån det är förenligt med administrativ praxis i varje land och på sätt som anses lämpligast, redare och sjömän måtte anmodas att samverka vid tillsynen över genomförandet av lagar och förordningar rörande sjöfolks arbetsförhållanden.

Särskilt vill konferensen fästa de olika ländernas uppmärksamhet på följande metoder för samverkan:

a) det är av väsentlig betydelse, att alla möjligheter beredas sjöfolket att direkt eller genom vederbörligen bemyndigade representanter hos inspektionsmyndigheterna fritt anmäla varje lagöverträdelse ombord på det fartyg, å vilket sjöfolket är anställt, samt att inspektionsmyndigheten snarast möjligt undersöker den fråga, som klagomålet avser, ävensom att klagomålen av inspektionsmyndigheten behandlas som absolut konfidentiella;

b) för att åvägabringa fullständig samverkan mellan å ena sidan redare och sjöfolk samt deras organisationer och å andra sidan inspektionsmyndigheterna samt för att förbättra de förhållanden, som äro av betydelse för sjöfolkets hälsa och säkerhet, är det önskvärt, att inspektionsmyndigheterna tid efter annan med representanter för redarnas och sjöfolkets organisationer rådgöra om bästa sättet att uppnå nämnda syften. Det är även önskvärt, att blandade kommissioner av redare och sjöfolk upprättas och att tillfälle beredes dem att samverka med de olika myndigheter, som övervaka tillämpningen av lagar och förordningar rörande sjöfolkets arbetsförhållanden.

E. Garantier beträffande inspektionsorganen.

Konferensen hemställer:

19) att inspektörerna måtte utses på sådant sätt, att de åtnjuta såväl redarnas som sjöfolkets fulla förtroende och att av dem för sådant ändamål bör krävas:

a) egenskaper, som borga för absolut opartiskhet vid fullgörandet av deras uppgifter;

b) erforderlig teknisk sakkunskap för fullgörandet av nämnda uppgifter.

Det är önskvärt, att personer, som tjänstgjort till sjöss, erhålla anställning inom inspektionen, antingen fast eller tillfällig, allt efter de administrativa myndigheternas beprövande;

20) att, där så befinnes nödvändigt, inspektörerna måtte biträdas i sina åligganden av kompetenta experter, som äga redarnas och sjöfolkets fulla förtroende;

21) att inspektörerna måtte hava offentlig tjänstebefattning med en ställning, som gör dem oberoende av regeringsskiften;

22) att förbud måtte meddelas för dem att hava något som helst ekonomiskt intresse i de företag, som äro underställda deras tillsyn.

F. Andra uppgifter.

Konferensen hemställer:

23) att inspektörerna, som på grund av arten av sina uppgifter hava särskilt goda tillfällen att iakttaga de praktiska verkningarna av tillämpningen

utav lagar och förordningar rörande sjöfolkets arbetsförhållanden, måtte, såvitt det låter sig förena med de administrativa metoderna i varje land, anmodas att biträda vid förbättrande av lagstiftningen till sjöfolkets skydd och att så effektivt som möjligt medverka till förebyggande av olycksfall;

24) att de, såvitt det låter sig förena med administrativ praxis i varje land, måtte kallas att deltaga i undersökningar beträffande skeppsbrott och olycksfall ombord på fartyg och att de måtte erhålla befogenhet att, där så finnes nödigt, ingiva rapporter över resultaten av dylika undersökningar;

25) att de, såvitt det låter sig förena med de administrativa metoderna i varje land, måtte kallas att medverka vid förberedandet av förslag till lagar och förordningar om skydd för sjöfolk.

Såsom i propositionen omförmäles, åligger det medlemmarna av internationella arbetsorganisationen att inom ett år eller vid förhinder på grund av exceptionella förhållanden senast inom 18 månader efter avslutandet av ett sammanträde av internationella arbetskonferensen underställa vid sammanträdet antagna rekommendationer och konventionsförslag den eller de myndigheter, till vilkas kompetensområden respektive frågor höra, för deras omgestaltande till lag eller vidtagande av andra åtgärder. För det fall att en rekommendation ej leder till någon lagstiftningsåtgärd eller annat åtgörande för dess genomförande eller om ett konventionsförslag icke vinner vederbörande myndighets eller myndigheters bifall, skall respektive medlem av organisationen icke vara underkastad någon vidare förpliktelse med hänsyn därtill.

Utskottet.

1) Förslaget till konvention angående sjömäns anställningsavtal.

Av propositionen framgår, att vissa olikheter förefinnas mellan förevarande konventionsförslag och gällande svensk rätt. Under det att flertalet av dessa olikheter äro av ringa betydelse, föreligger emellertid i fråga om § 9 första stycket i konventionen en skiljaktighet av principiell innebörd.

Enligt 13 § sjömanslagen den 15 juni 1922 gäller, att, om överenskomelse ej träffats om tjänsteavtalets varaktighet, vardera parten äger uppsäga avtalet att upphöra i envar hamn, som fartyget anlöper för lossning eller lastning; dock att, om sjömannen är svensk och antagen här i riket, avtalet icke må från någondera sidan uppsägas till upphörande annorstädes än i svensk lossnings- eller lastningshamn. Genom bestämmelse i 15 § göres visst undantag från denna regel. I § 9 första stycket i konventionen stadgas däremot, att avtal för obestämd tid må av vardera parten uppsägas i envar hamn, där fartyget lastar eller lossar, förutsatt att vederbörlig uppsägnings-tid iakttages.

I sitt yttrande över konventionsförslaget har socialstyrelsen i fråga om § 9 första stycket i konventionen anfört bland annat, att en ändring av sjömanslagen, varigenom densamma bragtes i överensstämmelse med omförmälda föreskrift i konventionsförslaget, skulle innebära en betydelsefull förändring, som sannolikt skulle möta bestämt motstånd från sjöfartsnäringsens målsmän och

måhända även från sjöfolkets sida. Styrelsen har vidare framhållit, att det syntes styrelsen tveksamt, om konventionsförslaget från skyddssynpunkt kunde tillerkännas någon större betydelse, ävensom att det syntes tvivelaktigt, om övervägande skäl talade för Sveriges anslutning till konventionen.

Kommerskollegium har för sin del bestämt avstyrkt en bestämmelse av den i 9 § första stycket föreslagna innebörden. Kollegium har bland annat framhållit, att omvårdnaden om sjöfolkets intressen syntes motivera, att en dylik bestämmelse icke godtoges från svensk sida. Kollegium beaktade därvid jämväl det förhållandet, att kollegium vid skilda tillfällen från vår representation i utlandet mottagit anmälningar om att befälhavare å svenska fartyg, trots gällande, i viss mån restriktiva bestämmelser i ämnet, avmönstrat sina besättningar helt eller till större delen för att ersätta desamma med utländskt sjöfolk. Kollegii granskning av förslaget föranledde i övrigt det uttalandet, att kollegium för sin del funne den svenska sjöfartens och de i densamma anställdas intressen avgjort tala mot Sveriges anslutning till konventionen.

Föredragande departementschefen har erinrat om att den svenska sjömanslagen tillkommit efter samarbete med Norge, Danmark och Finland och att det därför icke torde böra ifrågakomma att utan samråd med de övriga nordiska länderna företaga en sådan ändring i denna lags bestämmelser, som ett antagande av konventionens § 9 skulle medföra. Då departementschefen inhämtat, att den danska regeringen icke för närvarande avser att ratificera konventionen samt att i Norge och Finland frågan om ratificering ännu är beroende på prövning, har departementschefen ansett, att icke heller Sverige för närvarande bör ratificera ifrågavarande konvention.

Såsom av det ovan sagda framgår, förutsätter en ratificering av ifrågavarande konvention vissa ändringar i den vid 1922 års riksdag antagna sjömanslagen, vilken lag tillkommit efter samarbete med Norge, Danmark och Finland. Sådana skäl synas med hänsyn till den svenska sjöfartens förhållanden icke föreligga, att de böra föranleda Sverige att trots de betänkligheter, som möta ur det skandinaviska lagstiftningsarbetets synpunkt, i denna lag införa ändringar i annan ordning än den, som iakttagits vid lagens tillkomst. I likhet med föredragande departementschefen anser alltså utskottet, att Sverige för närvarande icke bör ratificera ifrågavarande konvention.

2) Förslaget till konvention angående hemförskaffning av sjömän.

Förevarande konventionsförslag innehåller såsom allmän regel, att sjöman, som under avtalstiden eller vid dess utgång lämnar fartyget, alltid har rätt att bli återförskaffad till sitt hemland eller till anställnings- eller utgångshamnen enligt föreskrift i den nationella lagstiftningen. Allenast för utländsk sjöman, som anställts å fartyget i annat land än sitt hemland, skall berörda regel icke gälla. Beträffande kostnaden för hemförskaffningen stadgas visserligen i konventionen, att det skall ankomma på den nationella lagstiftningen att bestämma, vem kostnaden för hemförskaffningen skall

drabba, men därjämte innehåller konventionen, att berörda kostnad icke skall åvila sjömannen, därest han lämnats i land på grund av skada liden i tjänsten, skeppsbrott, sjukdom, som ej ådragits med avsikt eller genom försumlighet, eller avsked på grund av omständighet, som icke kan läggas honom till last.

Den svenska sjömanslagen stadgar däremot icke någon generell rätt för sjömannen att bliva hemförskaffad utan uppräknar vissa fall, då rätt till hemförskaffning föreligger.

I ärendet hörda myndigheter hava avstyrkt konventionens ratifikation från svensk sida, då vårt land därigenom skulle åsamkas ej blott avsevärt vidgade förpliktelser i avseende å sjömäns hemförskaffande utan även betydligt ökade kostnader därför. Föredragande departementschefen har i anslutning härtill förklarar sig icke kunna tillstyrka ratifikation av förevarande konvention.

Utskottet delar departementschefens uppfattning, att konventionen icke bör biträdas för Sveriges del.

3) Rekommendationen angående hemförskaffning av befälhavare och lärlingar.

I fråga om denna rekommendation har departementschefen, under framhållande att den svenska sjömanslagen innehåller vissa bestämmelser om fri hemresa för befälhavare och att för lärlingar inom sjömansyrket gälla samma bestämmelser som för sjömän, förklarar, att, då dessa föreskrifter torde vara tillfredsställande, skäl icke syntes föreligga att genom ytterligare åtgärder trygga befälhavares och lärlingars hemförskaffande. Departementschefen har med hänsyn härtill ansett, att rekommendationen icke borde föranleda någon åtgärd från de svenska statsmakternas sida.

Utskottet har icke funnit anledning till erinran mot departementschefens uttalande.

4) Rekommendationen angående de allmänna grunderna för inspektionen av sjöfolkets arbetsförhållanden.

Socialstyrelsen har, med instämmande av kommerskollegium, i fråga om denna rekommendation anfört följande. De krav, som i berörda rekommendation framställdes, syntes i stort sett kunna sägas vara ganska väl tillgodosedda i vad ankomme på vårt lands lagstiftning och offentliga förvaltning. I ett antal särskilda avseenden motsvarade visserligen våra förhållanden icke rekommendationens fordringar, men i åsyftade fall syntes knappast förefinnas tillfyllestgörande sakliga skäl för påkallande för närvarande av förändringar. I den mån dylika i samband med revision i annat syfte av lagar eller författningar eller andra reformer lämpligen låte sig genomföra, borde emellertid vederbörande givetvis låta sig angeläget vara att söka undanröja antydda skiljaktigheter. Enligt styrelsens mening borde sålunda förevarande rekommendation icke för närvarande giva anledning till någon särskild åtgärd.

I likhet med socialstyrelsen och kommerskollegium har föredragande departementschefen ansett, att förevarande rekommendation icke för närvarande påkallade någon särskild åtgärd från de svenska statsmakternas sida. Departementschefen har emellertid framhållit, att, så framt av annan anledning förändringar komme att påkallas i gällande regler rörande inspektionen, de i rekommendationen angivna principerna, i den mån så funnes lämpligt med hänsyn till de i vårt land rådande förhållandena, borde vinna beaktande.

Bestämmelser rörande inspektion av sjöfolkets arbetsförhållanden givas i vårt land huvudsakligen i lagen den 16 oktober 1914 (nr 349) om tillsyn å fartyg och förordningen den 31 december 1914 (nr 491) med närmare föreskrifter angående tillsyn å fartyg samt i förordningen den 13 juli 1926 med närmare föreskrifter rörande tillämpningen av lagen om arbetstiden å svenska fartyg (sjöarbetstidslagen). Det inspektionssystem, som i enlighet med berörda författningar och åtskilliga i samband därmed stående föreskrifter tillämpas i vårt land, torde i huvudsak stå i överensstämmelse med de principer, som uttalas i förevarande rekommendation. I vissa hänseenden förefinnas emellertid, såsom ovan nämnts, olikheter mellan det svenska kontrollsystemet och rekommendationens regler. Bland de viktigare skiljaktigheterna märkas följande.

Enligt punkt 1) i rekommendationen skola den eller de myndigheter, som hava att svara för tillsyn å sjöfolkets arbetsförhållanden, hava som förnämsta uppgift att trygga verkställigheten av alla lagar och förordningar, som beröra sjöfolkets arbetsförhållanden och skyddandet av sjöfolket under utövningen av dess yrke. Dessutom må åt inspektionsmyndigheterna anförtros andra uppgifter av social natur. Det synes sålunda vara avsett, att inspektionen skall tillvarataga huvudsakligen sociala intressen. I fråga om den svenska fartygsinspektionen torde böra erinras om, att denna har till åliggande att utöva tillsyn å efterlevnaden av sjöarbetstidslagen. Vidare har den till uppgift att vaka över att fartyg, som nyttjas till sjöfart, äro i sjövärdigt skick och behörigen utrustade samt så inrättade, att nödigt skydd mot olycksfall och ohälsa beredes samtliga ombordvarande, att bostäder ombord äro tillräckliga och lämpliga, att fartygs inrättningar och redskap erbjuda tillräcklig säkerhet till förekommande av olycksfall och ohälsa, att fartyg äro på betryggande sätt bemannade, samt att fartyg äro så lastade eller barlastade, att säkerheten för fartyg, liv eller gods ej äventyras.

I punkterna 8) och 9) i rekommendationen givas vissa regler rörande innehållet i den allmänna rapport, som årligen skall avgivas rörande tillsynen. Enligt dessa skall i rapporten intagas en förteckning över gällande lagar och förordningar rörande sjöfolkets arbetsförhållanden och tillsynen däröver jämte de ändringar däri, som trätt i kraft under året. Rapporten bör även lämna upplysning rörande bland annat antalet i sjöfart använda fartyg, varvid fartygen böra indelas efter typ och varje kategori ytterligare uppdelas efter det ändamål, för vilket fartygen nyttjas, antalet sjömän, anställda å varje kategori av fartyg, antalet olycksfall i arbete, som drabbat sjöfolk, samt

dessa olycksfalls beskaffenhet och orsaker ävensom de åtgärder, som vidtagits för genomförande av internationella arbetskonventioner rörande sjöfolks arbetsförhållanden. Uppgifter i samtliga berörda ämnen ingå icke i den berättelse, som årligen avgives av fartygsinspektionens chefsmyndighet. Visserligen intages i berättelsen uppgift å alla under året gjorda ändringar i eller tillägg till befintliga författningar, men däremot plägar ej lämnas förteckning å gällande författningar. De inspekterade fartygen indelas efter sin art men icke efter användning. I berättelsen angives ej antalet anställda sjömän eller inträffade olycksfall. Ej heller beröres internationella arbetsorganisationens verksamhet. Vad angår olycksfallen bör emellertid märkas, att uppgifter härutinnan lämnas av annan myndighet, i främsta rummet socialstyrelsen.

Rekommendationens punkt 11) hemställer om införande av bestämmelse, att inspektörerna genom ed eller på annat sätt skola tillförbindas att vid äventyr av straff eller disciplinär åtgärd icke yppa affärshemlighet, varom de under sin ämbetsutövning erhållit kännedom. Någon bestämmelse härom finnes icke i vår rätt.

Enligt punkterna 16) och 17) i rekommendationen skall befälhavare å fartyg hava en ovillkorlig rätt att påkalla inspektion samt medlem av besättningen äga att under de villkor, som kunde uppställas av landets lag, begära inspektion i alla fall, där fråga är om de hygieniska förhållandena ombord, fartygets säkerhet eller reglerna om sjöfolkets arbetsförhållanden. Stadgande om ovillkorlig rätt för befälhavare att påkalla inspektion finnes icke i de svenska författningarna. Det ankommer i regel på inspektionsmyndigheten att utan anmaning besluta, huruvida inspektion är erforderlig utöver vissa i lagen angivna fall. Vad angår besättningsmans rätt att kräva inspektion torde böra erinras om att enligt 59 § sjömanslagen besättningens flertal ävensom förste maskinisten i vissa fall hava rätt att påkalla syn å fartyget. Härvid är att märka, att obehörigen påkallad syn kan medföra ersättningskyldighet för den anmälände. En bestämmelse av sistberörda innehåll torde icke stå i strid med punkt 17) i rekommendationen.

I punkt 18) a) i rekommendationen förutsättes, att, då klagomål från sjöfolkets sida inkommer till inspektionsmyndighet, klagomålet behandlas som absolut konfidentiellt. Ett dylikt förfarande torde icke överensstämma med den hos oss rådande uppfattningen. Därest skriftlig anmälan inkommer, måste densamma diarieföras och behandlas som offentlig handling.

För åvägabringande av samverkan mellan å ena sidan redare och sjöfolk samt deras organisationer och å andra sidan inspektionsmyndigheterna föreslås i punkt 18) b) i rekommendationen upprättande av blandade kommissioner av redare och sjöfolk. Dylika organ finnas icke i vårt land.

Såsom av det anförda framgår, bestå vissa olikheter mellan den ifrågasvarande rekommendationen och gällande svenska bestämmelser i ämnet. Dessa olikheter synas utskottet dock icke vara av det innehåll, att med hänsyn till dem ändringar för närvarande böra vidtagas i vår lagstiftning. Särskilt bör i detta sammanhang erinras om att fråga om omorganisation

av kommerskollegium för närvarande är föremål för utredning och att förslag härom kan förväntas komma att föreläggas riksdagen inom en nära framtid. Vidare torde böra framhållas, att fjolårets riksdag, under hänvisning till detta förhållande, avslagit en inom andra kammaren väckt motion, däri hemställdes, att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t begära skyndsamt utredning av frågan om överflyttande från kommerskollegium till socialstyrelsen av de sjöfartskontrollen rörande frågor, som enbart eller i övervägande grad röra arbetarskyddet. Tydligt är emellertid, att i den mån med hänsyn till hos oss rådande förhållanden förändringar vidtagas i reglerna rörande inspektionen de till grund för rekommendationen liggande principerna, där så lämpligen ske kan, böra vinna beaktande. Utskottet delar således departementschefens åsikt, att förevarande rekommendation icke för närvarande påkallar någon särskild åtgärd från de svenska statsmakternas sida.

Under hänvisning till vad ovan anförts tillåter sig utskottet därför hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t meddela, att riksdagen för sin del icke haft något att erinra mot vad i det vid propositionen fogade statsrådsprotokollet av vederbörande departementschef hemställdes beträffande

- 1) förslaget till konvention angående sjömäns anställningsavtal;
- 2) förslaget till konvention angående hemförskaftung av sjömän;
- 3) rekommendationen angående hemförskaftung av befälhavare och lärlingar; samt
- 4) rekommendationen angående de allmänna grunderna för inspektionen av sjöfolkets arbetsförhållanden.

Stockholm den 26 april 1927.

På andra lagutskottets vägnar:

K. G. WESTMAN.

Vid ärendets behandling hava närvarit:
 från första kammaren: herrar *K. G. Westman, von Sydow*, Linder, Sigfrid Hansson**, greve *Spens, Thorberg**, *Karlsson* i *Gillberga* och *Stenberg*;
 från andra kammaren: herrar *Magnusson* i *Kalmar*, *Hage**, *Magnusson* i *Skövde**, *Johanson* i *Stockholm**, *Holmström* i *Stockholm*, *Ros, Andersson* i *Rasjön* och *Gardell* i *Gans*.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.

Reservation

av herrar *Linder*, *Sigfrid Hansson*, *Thorberg*, *Magnusson* i Kalmar, *Hage*, *Johanson* i Stockholm och *Holmström* i Stockholm, vilka ansett, att utskottet bort hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t meddela, att riksdagen för sin del anser,

1) att förslaget till konvention angående sjömäns anställningsavtal bör av Sverige ratificeras;

2) att förslaget till konvention angående hemförskaffning av sjömän bör av Sverige ratificeras;

3) att beträffande rekommendationen angående hemförskaffning av befälhavare och lärlingar Sveriges lagstiftning på ifrågavarande område snarast må bringas i överensstämmelse med rekommendationen; samt

4) att beträffande rekommendationen angående de allmänna grunderna för inspektionen av sjöfolkets arbetsförhållanden Sveriges lagstiftning på ifrågavarande område snarast må bringas i överensstämmelse med rekommendationen.
